

137 Yıllık Hayal Ovit

– S.Karagöz · 23 Mart 2018

Hani derler ya; "Çok yaşayan değil; çok gezen bilir!" diye.

Ben onu değiştiriyor ve diyorum ki; "Çok yaşayan da, çok gezen de değil; çok okuyan, araştıran ve bunları hayatında uygulamaya koyabilen bilir."

Yoksa istediğin kadar yaşa, istediğin kadar gez...

Araştırmazsan, okumazsan, neyin ne olduğunu bilmezsen; gördüklerin yalnızca dağdır, taşdır.

İşte bu yüzden; bir yerlere gitmeden önce mutlaka oranın özelliklerini okuyup, araştırıp öyle çıkmalısınız yola.

Bu hafta kısacık bir iş gezisine çıktım, rotam Trabzon ve Rize idi.

Uçakla oraya ulaşım çok zor oluyor, çünkü aktarma yapmak zorundayım. Hava alanında beklemekse, beni daha çok yoruyor.

Bu nedenle karayoluyla planladım yolculuğumu.

Iğdır-Erzurum: 290 km, Erzurum-Trabzon: 270 km. Yani normal olarak 8-8.5 saatte kat edilebilecek bir mesafe.

Bir hatırlatma; malumunuz Karadeniz'de dağlar denize paraleldir ve güneyden kuzeye yol alırken, birkaç kez zorlu virajlardan bu dağların zirvesine çıkıyor, oradan hooop aşağı iniyorsunuz. Sonra bir kez daha, bir kez daha... içiniz dışınıza çıkıyor vesselam 😊

Bu düşüncelerle bindiğim otobüs; Kars, Sarıkamış, Erzurum, Bayburt, Gümüşhaneyi dolaşp,tam 12 saatin sonunda Trabzon'a varabildi. Benim halimi gözünüzde bir canlandırın lütfen...

Allah'tan Rize-Trabzon arası 80 km, o kadar yormadı beni.

İlk gelişimdi Rize'ye ve 'Cennet burası olsa gerek!' diye düşündüm.

Yeşilin her tonunun maviyle kucaklaştığı bir coğrafya...

Zamanım kısıtlı olduğu için şehirde pek fazla gezme imkanım olmadı.

İlk anda dikkatimi çeken şey; insanının ne kadar sıcakkanlı, yardım sever ve güler yüzlü oluşuydu.

Dönüşümde; aynı işkenceyi yaşamamak ve farklı yerler görmek amacıyla yolculuğumu Ovit'ten planladım, iyi ki öyle yapmışım. Gördüklerim karşısında büyüledim dersem, abartmış olmam.

İkizdere ilçesinden kıvrıla kıvrıla giden yoldan dağa tırmanışa geçti aracımız.

Sağımızda bir yerlere yetişmeye çalışıyormuş gibi,hızlı hızlı, gülümseyerek akan İkiz Dere enerjimi artırıyor, dağların yüksekliği ve gördüğüm manzara başımı döndürüyordu.

Yaklaşık 100 km sonra yeşilliğin yerini karlar almaya başlayınca,zirveye yaklaştığımızı anladım, heyecanım daha da arttı.

Bu arada yollarda çok fazla iş makineleri gördüm.

Her yer delik deşikti adeta.

İrili ufaklı yapım aşamasındaki tüneller, Hidro elektrik santralleri, minik minik barajlar ve henüz tamamlanmamış duble yollar memleketimin çağdaş medeniyetlerden hiç de geri olmadığını anlatıyordu bizlere.

Ayrıca "Su akar, Türk bakar!" diyenlere de kapak niteliğindedi bu manzara.

Şimdilerde sular yine akıyor ama Türk, bunun her zerresini değerlendiriyor!

Evet; gitmeden, görmeden, yalnızca önyargıyla, ideolojiyle oturdukları yerden atıp tutanlara tavsiyem:

BİR ZAHMET GİDİP ORALARI GEZİN.

Nihayet tüneli gördük ve gururum, sevincim içime sığmadı taştı adeta, artık kendimi tutamıyordum.

O çok merak ettiğim karlarla kaplı Ovit Dağını delip geçen, Ovit Tüneli tam karşımdaydı.

Başbakanlık Osmanlı arşivi kayıtlarına göre, 1880 yılı Osmanlı Devletinin kalkınma çalışmalarında yer alıyormuş bu proje.

İlk adım 1930 yılında yol yapımı olarak hayata geçirilmiş. Kazma ve küreklerle başlayan çalışmalar,

yıllarca sürmüştü. İşin içine teknoloji katılınca, birden hız kazanmış ve yapımı yıllarca gündemden

düşmeyen Ovit Tünelinin temeli nihayet 13 Mayıs 2012 tarihinde atılmış.

Ovit Dağı geçidinde yapımı tamamlanan 14.3 kilometrelik Ovit Tüneli; Türkiye'nin en uzun, dünyanın 3. uzun, çift tüplü tüneli.

Rize-Erzurum karayolu güzergahındaki 2 bin 640 rakımlı Ovit Dağı'nda yer alıyor ve bu tünel sayesinde Karadeniz ile Doğu, Güneydoğu Anadolu bölgeleri arasında kış aylarında aşırı kar ve çığ tehlikesi nedeniyle aksayan ulaşım, kesintisiz ve güvenli hale geliyor.

Tünelin giriş kotu 1919 metre, çıkış kotu 2 bin 236 metre ve tünel içi boyuna eğim yüzde 2,13.

250 kilometre olan Rize-Erzurum karayolu, 200 kilometreye düşmüş durumda.

Tünelin şimdilik bir tüpü açık ve ulaşım buradan kontrollü ve çift yönlü olarak veriliyor.

Hani hep anlatırlar ya Avrupa'da uzun uzun tüneller var diye; bizde de var, merak etmeyin.

Tünelin çıkışında kendimi bambaşka bir atmosferde buldum: "Her yerde kar vaarr

Bu kez yine sağımızda bir dere vardı; Kân (şapkakalı a ile yazılıyor 😊) ve biz onun akış istikametinde, yine kıvrım kıvrım virajlardan, yavaş yavaş aşağıya doğru indik.

Yine her yerde yol ve tünel çalışmaları vardı. İşçiler ve makineler arı gibi çalışıyordu.

Nihayet Erzurum'un ilçesi İspir'e vardık ve kaptanımız mola verdi.

Karşımızda İspir Kalesi bizi selamlarken, bir yerlerden kuru fasulye kokusu geliyordu burnuma. Tabelayı görünce anladım ki, hemen yan tarafta bir restoran varmış.

Meğer Canım Türkiye'min en iyi kuru fasulyesi burada yetişiyormuş.

Eğer bir gün yolunuz buralara düşerse, mutlaka yemelisiniz.

Erzurum'a vardığımızda yolculuğumuzun tam dört saat sürdüğünü gördüm.

Oysa gelirken 7-8 saatte ancak varabilmiştik Rize'ye.

Üstelik son derece rahat ve güzel geçmişti yolculuğumuz.

Başta da dediğim gibi: artık kilometrelerce uzaklardan, oturduğumuz yerden; başka coğrafyalar

hakkında yalnızca duyduklarımız, ya da ideolojilerimizle

yazıp çizmeyelim.

Benim davetlim olarak gelin ama lütfen dediğim gibi; önyargılarınızı, ideolojinizi evlerinizde bırakın.

Bildiğimi, gördüğümü seve seve anlatırım sizlere 😊

İnanıyorum ki; dönüşte çok mutlu, rahatlamış hisedeceksiniz kendinizi.

İlk yapacağınız iş de, evde bıraktığınız önyargı ve ideolojinizi tümünden kaldırıp çöpe atmak olacaktır.

Ben görerek, duyarak, hissederek bugün size gerçekten ülkemizin gururu OVİT TÜNELİNİ anlatmaya çalıştım. Umarım yararlı olmuştur.

Başka bir gün başka bir yerde tekrar buluşmak ümidiyle; HEYECANINIZ SEVİNCİNİZ MİDİNİZ HİÇ BİTMESİN 🌸🌸

Saygılarımla

Sebahat Karagöz

23 Mart 2018